

L'Otília, la reina de les fades, vivia amb el seu poble en un bosc gran, fosc i molt, molt antic.

Els arbres d'aquell bosc tenien barbes de molsa i, entre les gruixudes arrels, hi creixien bolets i didaleres. Els avellaners i les pomeres silvestres hi feien ufana, barrejats. S'hi veien falgueres gegantines i troncs podrits. Als bassals fangosos hi havia immensos arbres caiguts on enfonsaven les arrels els rebrotos joves.

Els éssers vius s'afanyaven pel bosc amb dues, quatre i mil potes. Animals de ploma i de pèl, amb escates i pell brillant i lliscosa s'esmunyien sigil·losament i saltironaven per aquella verdor infinita. I, arran d'una clariana, oculta darrere d'avellaners i matossars d'arç negre, hi havia el turó de les fades.

Bombat sota l'herba com una esquena peluda, només un forat fosc, amb prou feines de la mida d'un conill, permetia entrar-hi. Allà dins, però, s'hi amagava un altre món.

El poble de l'Otília vivia en aquell turó des de feia un nombre incomptable d'estius i d'hiverns. Eren fades del bosc, criatures delicades amb el nas punxegut, esquerpes,

molt susceptibles i rancunioses. Cada cop que es feia fosc, sortien del seu turó per ballar, riure i saludar les estrelles. I, quan arribava el nou dia, tornaven a desaparèixer en el seu món.

Cap habitant del vell bosc no havia penetrat mai a l'interior d'aquell turó, perquè l'Otília, la reina de les fades, sabia uns quants encanteris i havia protegit els secrets del seu món amb una xarxa de petits sortilegis. Tanmateix, un càlid vespre de final d'estiu va arribar al bosc algú que sabia com trencar aquells encanteris.

Aquell vespre, les fades també ballaven al turó. Cantaven, deixaven anar rialletes ofegades i feien ximpleries, espanxaven els escarabats i les papallones de les flors i els últims rajos de sol il·luminaven les seves cares blanques.

De sobte, algú es va acostar sigil·losament a través de l'espessor del bosc. Venia de lluny, de molt lluny, i de seguida es va adonar que havia trobat un bosc de fades.

–Aaah! –va xiuxiuejar–. Aquí les tenim! Petites criatures estúpides, vinga cantar i ballar. Baaah!

Ja feia molt de temps que buscava les fades. Perquè s'havia fet gran. El temps el rosegava amb les seves dents esmolades. Els cabells se li havien tornat grisos i esclarissats, tenia la pell lívida i arrugada i, quan caminava, arrossegava una cama. Però sabia un remei contra la vellesa. Havia vingut per dormir en un turó de fades, l'únic lloc del món on el temps s'atura i habita l'eternitat. Allà baix, tots els seus anys es fondrien com el gebre al sol.

Només havia d'espantar aquelles estúpides criatures com havia fet tantes vegades per allargar la seva vida.

Amb un cruixit amb prou feines més sorollós que la remor del vent, va apartar una branca d'aranyoner i va observar, delerós, el turó verd.

Les fades cantaven una cançoneta curiosa:

Aranyoners, pomes i avellanes,
Allunyeu les penes i els disgustos,
Protegiu amb els vostres arbustos
El turó i la dansa de les fades.

El visitant secret va riure maliciosament al seu amatall.

–Criatures estúpides, es pensen que, amb les seves gorres verdes, els arbres les protegeixen, ha!

El seu esguard va anar escrutant totes aquelles figures que saltironejaven.

–Aaah, aquí la tenim! –va murmurar mentre feia que sí

amb el cap, satisfet—. Amb gorreta vermella, com sempre. Mira que són beneïtes! Criatures estúpides. El que és bo per a mi, és dolent per a elles.

Al bell mig del turó, a l'ombra dels arbres, hi ballava una fada. Duia una gorreta vermella com les roselles.

Era l'Otília, la reina de les fades.

El desconegut amagat entre els matolls era un expert en reines de les fades. Eren les úniques que li podien impedir que entrés als turons meravellosos. Eren més perilloses que les vespes furioses.

—Ara mateix t'atraparé, gorreta vermella! —va xiuxiuejar—. I el teu turó serà meu!

Al voltant del seu coll escardalenc ballaven set gorretes vermelles lligades d'un cordill. Ja havia robat set vides després d'expulsar set pobles de fades i devastar set turons. La que tenia al davant era la vuitena.

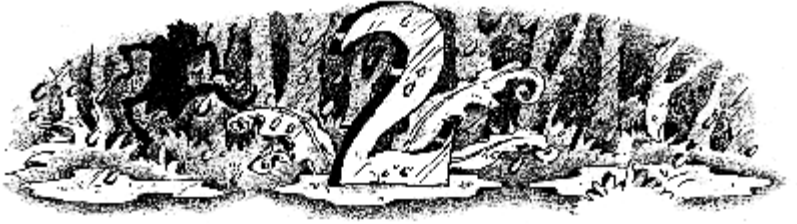
Cautelosament, va avançar una mica més entre les branques plenes d'espines.

—Salteu, rieu, criatures estúpides! —va xiuxiuejar. Llavors es va arrupir i es va plantar d'un salt al mig de les fades que ballaven.

Les petites figures van posar-se a xisclar, esporuguides. Unes quantes van córrer cap al turó, d'altres es van quedar garratibades, mirant-se amb ulls incrèduls aquell monstre que, de sobte, es va dreçar, eixarrancat, per damunt d'elles.

Això també li va passar a l'Otília.

I just quan aixecava els braços per aturar l'intrús amb un encanteri, la mà enorme del monstre es va abatre damunt d'ella i la va agafar.

A l'extrem oriental del bosc hi havia silenci.

No se sentien els crits de les fades demanant auxili. Només el brogit del vent entre les fulles semblava una mica més fort del que era habitual. Un nen venia trotant per l'estret viarany arran de bosc. Es deia Artur i tenia els seus propis maldecaps.

Els pares l'havien enviat dues setmanes a ca la tieta, per l'aire sa del camp. Però encara que només feia tres dies que hi era, ja se sentia malalt d'enyorança. La tieta no li agradava. I els cosins, encara menys. Eren bessons. Ni tan sols els seus pares podien distingir-los. Eren tres setmanes més petits que ell però ja li passaven més d'un pam.

Amoïnat, va mirar cap al cel, on s'aplegaven tot de núvols foscos amb la vora daurada i roja a causa del sol ponent. De lluny, se sentia una lleugera remor de trons. Però l'Artur va decidir no tornar corrents a casa, malgrat que les tempestes li feien por.

Una por espantosa.

Al seu voltant se sentia el murmuri de les fulles. Els arbres bellugaven les branques amb el vent. La llum del crepuscle s'anava esvaint. Uns quants ocells s'esbatussaven i

un conill va córrer a aixoplugar-se en l'espessor protectora del bosc.

L'Artur es va posar a xiular per agafar valor, però no li va servir de res. El vent va començar a bufar més fort i la remor de trons que duia augmentà i esdevingué amenaçadora. La foscor es va desplegar damunt del món com una manta grisa.

«Ja n'hi ha prou», va pensar l'Artur, i es va girar. Llavors va sentir un soroll al bosc. Alguna cosa es dirigia cap a ell.

Espantat, es va arraulir darrere de l'arbust que tenia més a prop. Entre els arbres va aparèixer una figura inquietant, encorbada i camatorta, que mirava al seu entorn.

—Bé, preciosa meva —va sentir l'Artur que xiuxiejava una veu ronca—. Vostra majestat, pareu l'orella!

La verònica i el mitjó humà
Deixen la fada inerta com el massapà.
L'espai i el temps s'han acabat,
Dormiràs per tota l'eternitat.

»I ara, aire que vol dir vent! Fins mai més! I que t'ho passis molt bé al món dels humans!

El personatge va aixecar el braç, alguna cosa va sortir volant... i va anar a caure amb un soroll esmorteït a l'herba, al costat de l'Artur. De poc no es desmaia de l'ensurt.

La figura inquietant saltava alternativament damunt les dues cames tortes i reia tant que les cames li fremien.

L'Artur tremolava de por. La pluja freda repicava damunt del sostre de fulles i li amarava la roba.

«Un segon més», va pensar, «i cauré mort».

Però en aquell moment, la figura inquietant es va cansar de ballar. Es va quedar palplantat encara un instant, silenciós i immòbil, després es va girar... i va desaparèixer com si se l'hagués empassat el bosc.

Ja només se sentien els trons i la pluja.

Vacil·lant, l'Artur va aixecar el cap xop. Al seu costat, damunt l'herba, hi havia un mitjó. Un mitjó brut, amb un dibuix horrible, que evidentment contenia alguna cosa.

L'Artur va treure una petita llanterna de la butxaca dels pantalons i la va deixar a l'herba de manera que il·luminés el mitjó.

Per un moment, encara va dubtar. Després, va desfer l'estrany circell amb què estava lligat el mitjó... i hi va ficar la mà.

Van aparèixer dues cames primes com llapis amb unes botes minúscules de vellut vermell als peus. Quan l'Artur les va estirar delicadament, va sorgir un cosset prim amb un vestit meravellós que brillava com si tingués vida.

El cor de l'Artur va començar a bategar més de pressa i la mà li tremolava una mica mentre acabava de treure aquella figura extraordinària de l'embolcall.

«Només és una nina», es va dir, però de seguida va pensar que mai no havia vist una nina com aquella. Amb molta cura va posar la mà sota el seu caparró i li va mirar fixament la cara. Que blanca que era! Tenia els ulls tan-

cats. Amb cautela, l'Artur va donar uns copets amb el dit al nas punxegut i prim. Els cabells de la nina eren grocs, potser tirant a blavosos, i més delicats que els fils d'una teranyina, va pensar, tot oblidant la pluja, els llamps i els trons. No podia apartar ni un moment els ulls de la petita figura.

Ja era negra nit. Els arbres cruixien, fantasmagòrics, amb el vent, i el camí amb prou feines es veia. L'Artur va tornar a ficar ràpidament la nina al mitjó i, amb el cor bategant-li de pressa, va emprendre el camí de tornada.

Quan va ser davant la porta del jardí, va respirar profundament i es va amagar el seu tresor sota el jersei moll. Després va córrer cap a la casa.

–Artur, per l'amor de Déu, on has estat? –Amb aquestes paraules el va rebre la tieta quan va obrir la porta de la veranda–. Què has estat fent amb aquest temps? És que et vols posar malalt?

En Biel i en Bernat, els cosins de l'Artur, van parar de barallar-se a crits damunt de la catifa.

–Ei, Artur, d'on vénis amb aquesta fila? –va preguntar un dels cosins.

–Vaja, vaja –va sospirar la tieta Elisabet–, xop com un peix. Ja m'ho pensava. Fes el favor de posar-te ara mateix roba seca. I, Verge Santíssima! –va dir, mentre contemplava, amb horror, la petjada del peu del nen damunt de la seva catifa blanca–, em vols dir com ho faré ara perquè torni a quedar neta?

L'Artur es va fixar, avergonyit, en les seves sabates enfangades.

–L'Artur és un porc! –se'n va riure un dels bessons, mentre agafava pels cabells el seu germà. L'altre el va agafar per les orelles i tots dos van rodolar, panteixant, per damunt de la petjada plena de fang que havia deixat l'Artur.

–Oh, no! –va cridar la tieta Elisabet–. Bernat, Biel, feu el favor!

–Me'n vaig a dalt –va murmurar l'Artur, i va girar cua.

–Ah, per cert... aquella nena tan rara ha preguntat per tu –va dir la tieta Elisabet–. Com caram es diu...?

–L'Ester? –va preguntar l'Artur, i va envermellir.

L'Ester vivia amb els seus pares allà al costat i era l'únic raig de llum dels encontorns.

–L'Artur està penjat de l'Ester –van dir entre rialletes en B. i en B.

La tieta Elisabet va arrufar les celles en senyal de desaprovació.

–I què ha dit? –va preguntar l'Artur.

–Que tornarà demà. Tot i que jo li he dit que estaries jugant amb en Bernat i en Biel.

–Molt bé –va contestar l'Artur, i es va posar tan pàl·lid com la catifa de la tieta Elisabet. Sota el jersei, el mitjó es bellugava.

Ràpidament, es va girar d'esquena a la tieta i els bessons. El mitjó s'agitava amb força, i de poc no va caure del seu amagatall. L'Artur encara va ser a temps de pescar-lo i de tornar-lo al seu lloc.

«Haig de sortir d'aquí com sigui», va pensar.

–Ei, Artur –li va cridar un dels bessons–, vindràs després a jugar amb nosaltres amb els guerrers de l’espai?

–No, gràcies –va dir l’Artur, i va prémer les mans damunt d’aquella cosa que li clavava cops de puny sota el jersei. Quatre passes més i hauria arribat a la porta.

–Ostres, tu, ja se’n torna a la seva habitació! –es van queixar en B. i en B.

–D’aquí a mitja hora soparem! –el va avisar la seva tieta.

–D’acord –va fer l’Artur, i va sortir al passadís.

L'Artur va entrar ensopegant a la seva habitació, va encendre el llum i va col·locar una cadira sota la maneta de la porta. De fet, era l'habitació de cosir de la tieta Elisabet però, quan ell s'hi quedava uns quants dies, sempre dormia allà. Al costat de la finestra hi havia un maniquí i pertot arreu hi havia penjades fotos dels cosins de l'Artur: en B. i en B. amb raquetes de tennis, amb paperines de llepolies del primer dia de classe a l'escola o amb un tren elèctric. Tot allò li resultava insuportable, però en tot cas era millor que haver de compartir una habitació amb els bessons de veritat.

Moll com anava, l'Artur es va asseure al llit i va treure el mitjó bellugadís de sota el jersei. Aquella cosa se sacsejava de tal manera que amb prou feines podia agafar-la però, quan la va deixar caure damunt del cobrellit, es va aturar de cop i volta.

Com si fos morta.

Durant una estona infinita.

Sense perdre de vista el mitjó, l'Artur es va treure la roba xopa i es va posar un xandall. Després es va tornar a asseure al llit i va esperar.

De sobte –a poc a poc, molt a poc a poc–, una bota vermella va sortir del mitjó. Després, una altra. I, de cop i volta, va aparèixer tot el cosset sencer.

Espantat, l'Artur se'n va apartar.

La nina es va agenollar damunt del llit. Va aixecar les mans delicades, es va apartar els cabells del rostre... i l'Artur la va mirar als ulls.

Eren allargassats i verds. De color verd fosc.

Des de baix arribaven els brams dels bessons.

Els ulls verds no deixaven de mirar l'Artur, que en volia apartar la mirada, però no podia.

–Qui sou? –va preguntar tot d'un plegat la petita figura. La seva veu sonava fosca i una mica ronca–. Sou un ésser humà?

L'Artur no va pronunciar ni una sola paraula.

La figura es va aixecar i es va plegar de braços.

–Vaja –va dir, mentre balancejava el peu amb impaciència–, ja es veu que no sou gaire intel·ligent. Bé, jo em dic Otília i vós, com us dieu?

–Artur –va aconseguir dir el seu alliberador.

–Artur –l'Otília va aixecar les celles i va examinar el nen de dalt a baix–, un gran nom per a un ésser humà tan petit. Així doncs, m'heu alliberat d'aquest mitjó humà?

L'Artur va fer que sí amb el cap.

–Estava lligat amb un circell de verònica, oi que sí?

–Amb què?

Empipada, l'Otília va aixecar el nas.

–No vau desfer un circell de fulles rodones, quan em vau alliberar?

–Sí, sí –va contestar l’Artur precipitadament.

–Mmm... –la fada va fer un posat ombrívol–. Com és que aquest brètol hi entén tant, en fades? –va murmurar.

L’Artur continuava mirant-la de fit a fit.

–Sigui com sigui, us estic profundament agraïda, misser Artur –va dir, i es va aclarir la veu, desconcertada–. Sense el vostre ajut m’hauria quedat durant tota l’eternitat en aquella presó pudenta.

–No hi fa res –va respondre l’Artur, amb les orelles vermelles.

–Vejam –va fer l’Otilia, mentre assentia amb el cap i observava la cambra amb expressió de disgust–, una cambra humana –va deduir, i va arrufar les celles–: per què m’heu portat aquí?

–Em pensava que eres una nina –va dir l’Artur.

La fada li va dirigir una mirada anorreadora i es va redreçar tan alta com era, per bé que continuà tenint la mateixa mida que una ampolla de refresc.

–És evident que no esteu gaire bé del cap! –va dir, en veu baixa però amenaçadora–. Sóc una reina, és que no tenni ulls, al vostre cap buit? Mireu... –Es va tocar el cabells i, vermella com un tomàquet, va començar a palpar-se el cap ràpidament i a panteixar:– On és? –La veu se li havia tornat estrident de ràbia.– Què n’heu fet?

De sobte, el seu vestit iridescent es va tornar negre com la tinta. Va aixecar les mans tremoloses. L’Artur es va témer que tot seguit el convertiria en granota.

–Però què dius? –va balbucejar, esgarriat–. Però de què parles?

–No continueu fent el beneit, misser Artur! –va cridar la fada, agitant els punys minúsculs–. On és la meva gorra vermella?

–La gorra? Quina gorra?

Durant un instant infinit, l’Otilia el va mirar fixament, serrant els llavis. Després, es va girar, va tornar corrents cap al mitjó i s’hi va ficar, de manera que només se’n veien els peus.

Quan en va sortir de nou, va caure de genolls, sanglotant, es va tapar la cara amb les mans. Tot de perles platejades li van brollar entre els dits i van caure damunt del cobrellit.

L’Artur se sentia molt malament i, amb molta cura, li va acaronar els cabells amb un dit.

–Què té d’especial la teva gorra? –va preguntar, amoïnàt.

–Sense la gorra no podré tornar mai més al meu turó! –va sanglotar l’Otilia–. Ha quedat tancat i barrat, per sempre!

–Caram –va murmurar l’Artur, que no entenia res–. Ets realment una reina de veritat? –va preguntar–. No ets una nina d’aquestes que van amb piles o una cosa així?

La fada va apartar-se les mans de la cara i es va mirar, enrabiada, el nen.

–I vós, esteu segur que no sou un ruc? Sóc una fada, això es veu de seguida!

–Una fada? –L’Artur se la va mirar amb posat incrèdul.– Doncs jo em pensava que les fades tenien un altre aspecte.

–Ah, sí? Quin aspecte?

–Doncs amb ales. Em pensava que les fades tenien ales, com les papallones o les libèl·lules.

–O sigui que com les papallones, caram, caram...

–Sí i, a més, les fades són invisibles.

–Invisibles! –Otilia es va aixecar d’una revolada i va clavar unes quantes puntades de peu al terra tot i que, damunt del cobrellit tan tou, això no va fer gaire efecte.– Sou realment un tros d’ase! Sou un beneit, un veritable cap de carabassa! És veritat que de vegades som invisibles, però això resulta molt cansat, ho enteneu? No, no enteneu res! Res de res! Per què em vàreu haver d’alliberar precisament vós? No és només que sigueu prim i petit com un ratolí de camp, no! És que també sou totxo com un perdigot. No es pot esperar cap ajut de vós, res! –i va tornar a sanglotar.

Aleshores van trucar a la porta.

L’Artur va tapar ràpidament la boca a la fada.

–Artur?

Era la tieta Elisabet.

–Sí, què passa? Aiii! –unes dentetes esmolades li mossegaven el dit, però l’Artur no va deixar anar la fada.

–Que et passa alguna cosa? –va preguntar la tieta Elisabet.

–No, estic bé.

–Doncs baixa, que soparem. El teu oncle ja ha arribat.

«Ja només em faltava això», va pensar l’Artur.

–Vinc de seguida! –va cridar, i va sentir com la tieta Elisabet baixava les escales. Tot seguit, va deixar anar la fada i es va fixar amb més atenció en el seu dit, que sagnava.

–Qui era aquesta? –va preguntar l’Otilia, impassible.

–La meva tieta.

–Entesos. Hi ha més humans, en aquesta mansió? –La fada anava amunt i avall pel cobrellit sense parar.

–Sí, els meus cosins i el meu oncle –va dir l’Artur, desconcertat–. Però què fas?

–Rumio, misser Artur –va respondre la fada, desdeñosament–, cosa que vós de tant en tant també hauríeu d’intentar.

El seu vestit continuava sent negre com la nit. Al final es va aturar i va dirigir una mirada ombrívola a l’Artur.

–He pres una decisió –va dir–. Necessito temps per a reflexionar sobre la meva desgraciada situació. Per això us demano que em concediu asil fins a la propera lluna plena. És vergonyós per a una reina de les fades demanar ajut a un humà, però... –Es va mirar els peus, torbada, i va continuar dient:– Encara no goso tornar al bosc. Esteu disposat a accedir a la meva demanda?

–Sí, i tant –va dir l’Artur, estupefacte.

–Bé –l’Otilia va fer una reverència–, us ho agraeixo de nou.

–De fet, és millor que et quedis aquí dalt, a l’habitació.

–I això per què? Quina bajanada! –L’Otilia es va arromangar el vestit i es va despenjar pel cobrellit fins a terra. Les perles de plata de les seves llàgrimes van rodolar damunt de la catifa. La fada es va dirigir amb decisió cap a la porta.

–Veni, acceptarem la invitació de la vostra tieta.

–Però no pots agafar i sortir d’aquí com si res –va dir l’Artur, bocabadat.

–I per què no? –L’Otilia va fer espetegar dues vegades els dits i la maneta de la porta va baixar com si l’hagués moguda la mà d’un fantasma.

–No facis això! –va cridar l’Artur, i va apartar la fada de la porta–. Per favor!

L’Otilia es va plegar de braços. La maneta de la porta va tornar ràpidament cap amunt.

–I doncs? –va dir, desdenyosament–. Us escolto. És que a baix hi ha un drac que escup foc per la boca? O bé un bocarrut devorador de fades? Si no, quin és el motiu del vostre comportament en veritat ridícul?

–Els meus cosins –va contestar l’Artur–. Tenint en compte com són, serien capaços de vendre’t al zoològic més proper a canvi d’un parell de videojocs. I el meu oncle probablement et lliuraria a qualsevol institució científica.

–No puc copsar del tot el sentit de les vostres paraules, però el que em descriu sembla perillós –va fer l’Otilia, arrufant les celles.

Alleujat, l'Artur va veure com la fada s'apartava de la porta.

–I si et feies invisible? Només durant una hora o una cosa així.

La fada va fer que no amb el cap.

–Ja us he dit que això em costaria tota la meva energia. A més, les fades només aconseguim ser invisibles durant uns moments, fins que acaba de passar algun idiota com vós, per exemple.

–Mmm –va remugar l'Artur–, llavors tinc una altra idea. Farem veure que ets una nina.

–Voleu dir una d'aquestes coses sense vida que somriuen estúpidament?

–Exacte. Tu t'estàs ben quieta, jo et tindré a sobre el braç i ho podràs mirar tot tranquil·lament. I si després vols voltar per aquí com una fada, tu mateixa. Però de moment, faràs com si fossis la meva nina, d'acord?

L'Otília se'l va mirar, pensadora, i va fer que sí amb el cap.

–Molt bé, misser Artur, oferiu-me el braç. No sembleu tan beneit com em pensava.

I, de sobte, es va quedar tan quieta com si la fada Otília només hagués estat un somni.